

Sygn. akt V KK 341/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Buliński

w sprawie **P. K.**

skazanego z art. 207 § 1 kk i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

w dniu 20 lutego 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 25 stycznia 2017 r., sygn. akt VII Ka [...]

częściowo zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt II K [...],

I. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. został uznany za winnego tego, że w okresie od grudnia 2014 roku do 31 lipca 2015 roku w Ż., woj. [...] działając w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, znęcał się psychicznie i fizycznie nad konkubiną E. C. w ten sposób, że wszczynał awantury, w tym między innymi będąc pod wpływem alkoholu, podczas których bił pokrzywdzoną po ciele, poniżał, wyzywał słowami wulgarnymi i obraźliwymi, ograniczał kontakty z rodziną i znajomymi, kontrolował ją, groził pobiciem, przy czym w dniu 31 lipca 2015 roku uderzając pięściami po całym ciele, głównie po twarzy spowodował

u pokrzywdzonej będącej w 7 miesiącu ciąży obrażenia w postaci sińca i poszerzenia obrysów okolicy jarzmowej prawej, krwiaka okularowego okolicy oczodołowej prawej, poszerzenia obrysów nosa z poprzecznym otarciem naskórka w obrębie grzbietu w połowie długości, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, to jest popełnienia występku z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazany na karę 2 (dwóch) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

Na podstawie art. 62 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym leczenia odwykowego uzależnienia alkoholowego, a na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 05.08.2015 r. godz. 10:00 do dnia 30.06.2016 r. i nadal, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

Wyrok ten zaskarżyli P. K. oraz jego obrońca.

Obrońca oskarżonego, zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając mu:

- 1) naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, mianowicie art. 121, 148 i 150 k.p.k. poprzez naruszenie zasady rzetelności protokołu, a to wobec braku podpisu protokołu przesłuchania podejrzanego i zakwestionowanie przez niego zawartej tam treści, a następnie powołanie tychże treści w ocenie materiału dowodowego i dokonanie niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń właśnie w oparciu o niepodpisany protokół z dnia 6 sierpnia 2015 r.,
- 2) naruszenie zasady bezstronności sądu meriti poprzez rozpoznanie sprawy przez sąd stosujący tymczasowy areszt, pomimo zgłoszenia wniosku o wyłączenie tego sędziego, która to okoliczność w świetle art. 41 § 1 k.p.k. mogła mieć wpływ na treść wyroku, albowiem już na etapie postępowania przygotowawczego sąd orzekający wyraził przesąd co do winy P. K., w postanowieniu dokonując oceny dowodów obciążających w postaci

m.in. zeznań świadków oskarżenia, co skutkowało następnie naruszeniem reguł procesowych- tj. art. 4, 5, 6, 7 i 170 k.p.k.

- 3) rażąco surowość orzeczonej kary wymierzonej oskarżonemu w okolicznościach przedmiotowej sprawy przy założeniu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, na skutek pominięcia wszystkich okoliczności ujawnionych w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia kary nie odpowiadającej jej celom i nie uwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie sprawy do ponownego rozpoznania i nakazanie przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych przez oskarżonego i obronę, a oddalonych przy pierwszym rozpoznaniu sprawy, ewentualnie o wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 3 lat, a nadto, o dopuszczenie i przeprowadzenie wskazanych w apelacji dowodów w postępowaniu odwoławczym oraz zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

P. K. w osobiście wywiedzionej apelacji zaskarżył powyższe orzeczenie w całości, kwestionując obiektywizm sędziego w przedmiotowej sprawie z uwagi na fakt, orzekania przez niego w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na dowolnie przeprowadzonej ocenie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego. W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie od popełnienia zarzucanego mu czynu lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

W trakcie rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego wniósł, jak w apelacji. Oskarżony wniósł, jak w apelacji i jednocześnie oświadczył, że cofa wszystkie swoje dotychczasowe wnioski dowodowe złożone w tej sprawie, za wyjątkiem wniosku o przesłuchanie pokrzywdzonej na okoliczność stawianych mu zarzutów.

Sąd Odwoławczy postanowieniem z dnia 17 stycznia 2017 roku w sprawie sygn. akt VII Ka [...] na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. oddalił wniosek

o przesłuchanie pokrzywdzonej E. C. w postępowaniu odwoławczym, albowiem świadek ten składał zeznania w postępowaniu sądowym, nieodbiegające w swej intencji od przedłożonego przez obrońcę oskarżonego oświadczenia E. C. z dnia 15 stycznia 2016 roku - a w tej sytuacji wniosek ten w sposób ewidentny zmierzał do przedłużenia toczącego się w tej sprawie postępowania sądowego. Następnie wyrokiem z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie o sygn. akt VII Ka [...] zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego P. K. w punkcie 1 części rozstrzygającej obniżył do 2 (dwóch) lat, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Zwolnił też oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od powyższego orzeczenie wywiódł kasację obrońca oskarżonego, podnosząc zarzuty:

1. rażącej obrazy prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż w okolicznościach przedmiotowej sprawy doszło do wyczerpania znamion określonych w art. 207 § 1 k.k. i in., kiedy to działanie skazanego nie wyczerpuje znamion określonych w dyspozycjach przypisanych skazanemu przestępstw.
- 2) rażącej obrazy prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nierozważeniu wszystkich zarzutów apelacji wskazanych przez obrońcę, w szczególności art. 121, 148 i 150 k.p.k., a nadto art. 41 § 1 k.p.k., które to naruszenia miały istotny wpływ na treść orzeczenia
- 3) rażącej obrazy prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazy art 7 k.p.k. w zakresie uznania, iż zeznania świadków, w szczególności E. C., nie dowodzą sprawstwa skazanego.

Wniósł przy tym o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, jak również o zwolnienie skazanego od opłaty za postępowanie kasacyjne.

W pisemnej odpowiedzi na wniesioną kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ż. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym skierowanym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego wydanym po rozpoznaniu środka odwoławczego.

Kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych w apelacji zarzutów.

Zarzut pierwszy kasacji dotyczy rażącej obrazy prawa materialnego i jest całkowicie chybiony.

Po pierwsze, takiego zarzutu nie podniesiono w apelacjach. Po drugie, z uzasadnienia kasacji nie sposób ustalić w oparciu o co skarżący taki zarzut stawia (w kasacji ten zarzut nie został uzasadniony choćby jednym zdaniem).

Po trzecie, zarzut obrazy prawa materialnego dotyczy sytuacji, gdy z niekwestionowanych ustaleń faktycznych wynika, że oskarżony przypisanego mu czynu nie popełnił lub przyjęto błędną kwalifikację prawną jego czynu. W przedmiotowej sprawie zarówno sąd meriti w obszernym uzasadnieniu (46 kart), poczynił ustalenia faktyczne wskazujące jednoznacznie na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, jak i poprawność przyjętej kwalifikacji prawnej jego czynu, a Sąd odwoławczy ocenę tę w równie obszernym uzasadnieniu (18 kart) aprobował.

Równie niezasadne są pozostałe dwa zarzuty kasacji. Obrońca mija się z prawdą podnosząc w nich, że sąd odwoławczy nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacji, zwłaszcza dotyczących art. 121, 148, 150 k.p.k. (niepodpisanie przez oskarżonego protokołu z jego przesłuchania w charakterze podejrzanego), art. 41 § 1 k.p.k. (niewyłączenia sędziego) czy art. 7 (dotyczącego oceny zeznań E. C.). W miarę dokładna lektura uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego (k.7 - 14) dowodzi, że Sąd ten rozpoznał te zarzuty apelacji i przedstawił argumenty dla czego aprobował w tym zakresie ocenę dokonaną przez Sąd pierwszej instancji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasację, jako oczywiście bezzasadną.

aw